

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Een roman van ellende en misdaad

De zeventigjarige weduwe Stordeur werd door Charles Bistor en Anne Perrin vermoord. De misdaad gebeurde op 11 December 1884, te zes uur 's avonds. Bistor was voorzien van een hamer, een koord en een knijptang. Hij sprong op zijn slachtoffer toe en sloeg het neer. Ten einde haar kreten te onderdrukken gleed hij de koord om haar hals en trok dicht.

Anne Perrin belichtte het toneel. Terwijl het slachtoffer lag te

zieltogen doorzochten zij de meubelen. Daar zij noch goud noch bankbiljetten vonden, maakten zij zich meester van het zilverwerk, de revolvers en de decoraties van de heer Stordeur.

In den beginne vonden men niet het minste spoor, dat toelaten kon de misdadigers te vinden. De onderzoeksrechter H. Lefebvre d' Hellencourt, die het geval met veel doorzicht leidde, vernam dat de weduwe enkele keren een boekenventer had ontvangen, gewezen vriend van haar kleinzoon Delafay, die in het leger zijn militaire dienst deed. Die boekenventer was

door een meisje vergezeld dat hij voor zijn zuster deed doorgaan.

De speurders Rossignol en Jaume kregen opdracht beide personen op te sporen en aan te houden, daar de rechter van oordeel was dat, zo Gustave Delafay de misdaad niet had begaan, het een of ander vriend van die boekenverkoper zijn moest. De beide inspecteurs vernamen weldra dat een zekere Delafay naar het Noorden was vertrokken. Zij vermomden zich als venter. De een bood goedkope juwelen aan, de andere linnengoed. Na verschillende gemeenten

doortrokken te hebben kwamen zij midden December te Creil aan, waar zij vernamen dat een boekenventer zijn intrek had genomen in het «Hôtel de l'Epée». Daar verbleef de venter niet die zij zochten, maar toch kwamen zij op een spoor, dat hun toeliet er achter te komen dat het koppel in de «route de Montataire 12» verbleef. Trouwens die Delafay had voorgesteld een rentetitel te verkopen.

Voorzichtigheidshalve hadden de chercheurs de hulp ingeroepen van de gendarmerie. Inderdaad de avond begon al te vallen en de aanhouding kon bij nachttijd moeten gebeuren.

Op hun kloppen kwam Anne Perrin openen, Charles echter was niet thuis. Beide chercheurs beweerden vrienden te zijn die hun goede dag kwamen zeggen en werden binnengelaten.

Zij liet twee telegrammen zien die hij uit Parijs verzonden had en waarin hij zijn terugkomst nog voor dezelfde avond meldde. De inspecteurs besloten Bistor aan te houden zodra hij zich vertonen zou en lieten de gendarm, die hen vergezelde en die wat achteruit gebleven was, naderen.

In afwachting van de komst van de verdachte maakten zij zich gereed om een huiszoeking te doen. Maar Anne Perrin bespaarde hun de moeite door de plaats aan te duiden waar zich de gestolen revolvers bevonden. Daarbij lagen ook de eretekens, wat een van de inspecteurs een telegram deed verzenden : «Vonden de waren. Wacht op het tweede pak».

Rond halfelf kwam Bistor thuis, vergezeld door twee andere kerels. Zodra hij de eerste stap in de kamer zette, werd hij vastgegrepen en onschadelijk gemaakt. De twee overige kerels lieten zich zonder de minste weerstand aanhouden.

Op de vraag van Rossignol hoe hij heette, beweerde de verdachte Charles Delafay te zijn.

— Neen, luidde het antwoord van de inspecteur, wij weten wel beter. Ge zijt Charles Bistor. Gij zijt het die de oude vrouw vermoord hebt.

— Ik ben verloren, bekende de aangehoudene. Hij trachtte niet te loochenen, bleef rustig, rookte een cigaret, dronk een glas wijn en werd weggevoerd.

Van zijn kant heeft inspecteur Jaume wat voorviel verhaald. Zijn relaas was in zijn brede trekken hetzelfde als dit van inspecteur Rossignol. Evenwel voegde hij er volgende bijzonderheden aan toe : Op de tafel lag een nummer van «Le Petit Journal» geopend op de derde bladzijde en juist op die bladzijde stond het verhaal afgedrukt van de moord in de Rue de Charenton.

— Ge leest die zaak, zei Rossignol, ge weet zeer goed dat uw vriend de misdadiger is. — Ik vermoedde het, bekende de jonge vrouw.

En zij deed het volgend verhaal : Ik was met Bistor te vijf uur uitgegaan. Ik bleef op hem wachten bij de gare de Lyon. Een uur later keerde hij weer, zeggende : Ik heb geld. Ik kon echter niet geloven dat hij vermoord had.

De advocaat, meester Léon, die de zaak pleiten moest, bepaalde dat men stond tegenover een liefderoman, tevens een roman van ellende en misdaad.

Bistor werd ter dood veroordeeld. Anna Perrin tot zes jaren opsluiting. De President der Franse republiek Grévy verleende genade en deed de uitgesproken doodstraf in eeuwigdurende dwangarbeid omzetten.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Dit is niet onmogelijk, zegde dokter Meert, echter moet ik u voorzichtigheid aanraden, het kan een bedrieger zijn.

— Jan, zegde Polfriet, breng de vreemdeling hier; wij zullen aanstonds horen wat er van de zaak is.

Terwijl Polfriet en dokter Meert hun verwondering onderling lucht gaven, trad Jan met een vreemdeling binnen.

XXVIII

WIJ ZULLEN HEM VERLOSSEN !

De vreemdeling herhaalde toen zijn vraag, of Polfriet, de lijf-knecht van de heer van Cramshoeven, nog leefde.

— Ik ben die knecht, sprak Polfriet; het is reeds zeventien jaar dat ik mijn meester zoek.

— Gij !... Maar ge zijt een edele heer en 't is een dienstknecht, die ik moet hebben.

— Het is de zuivere waarheid.

— En wie is uw borg dat gij met mij niet spot, mijnheer ?

— Ik, sprak de geneesheer, ik, Philippus Joannes Meert, dokter hier ter stede en vriend van mijnheer van Cramshoeven.

— En ik, voegde Jan erbij, die reeds zeventien jaar de heer Polfriet in zijn opzoekingen help.

— Ge ziet me hier als heer, zegde Polfriet, maar 't is in de plaats van mijn meester, en zohaast hij terugkeert, word ik terug zijn nederige dienaar.

— Mijnheer, sprak de vreemdeling, uw eerlijk gelaat overtuigt mij, ik ga dus mijn zending volbrengen, ziehier een brief van mijnheer van Cramshoeven.

Hij reikte toen een gesloten brief aan Polfriet, die beefde als een riet en geen twee regels kon lezen.

— Geef hier, zegde dokter Meert en zet u neer, Polfriet, ge zijt te zeer ontsteld.

Jan schoof een stoel bij voor de vreemdeling, en bezorgde hem een roemer wijn, terwijl dokter Meert las :

« Aan mijn waarde Polfriet,

« De persoon, die u deze brief zal aanbieden, is een man van vertrouwen.

Ik ben overtuigd, mijn goede Polfriet, dat gij uw ongelukkige meester reeds jarenlang als dood hebt beweend, en nu kom ik schielijk mijn stem verheffen uit de kerker, waar ik zoveel jaren heb gezocht. Zeventien volle jaren zijn verlopen, sedert gij op mijn bevel de Leuvense afspanning « De zwarte Adelaar » verliet, om mijn kleine

Maria niet alleen op de wereld te laten...

Toen ik, na een hevig verzet, deerlijk gewond werd, bleef ik gevangen en men bracht mij te bed. Mijn kloek gestel zegevierde ; de derde dag verliet mij de koorts en viel ik in een verkwikkende slaap. Toen ik 's anderendaags ontwaakte, stond een Frans kapitein vóór mij ; hij scheen verheugd, omdat ik beter was. Na afspraak met de geneesheer werd ik, twee dagen daarna, vroeg in de morgen, door gemelde kapitein gedwongen op te staan en mij te kleden. Ik wilde gehoorzamen. Dit ging echter niet gemakkelijk, vermits ik mij slechts met een arm kon behelpen. Met behulp van een paar soldaten was weldra alles in orde en men geleidde mij naar beneden. Aan de poort van de afspanning stond een gesloten karos, bespannen met twee sterke paarden. De kapitein deed mij instijgen en nam naast mij plaats. Nauwelijks waren wij gezeten, of 't rijtuig zette zich in beweging. Na drie uur snelle vaart hield men stil, men opende het portel en liet mij uitstappen. Men bracht mij vervolgens in een kamer, die in het geheel op geen herbergkamer geleek, om te ontbijten. Inmiddels had men van paarden verwisseld en minder dan een kwartier daarna rolde het rijtuig voort. Toen men eindelijk voor de vierde en laatste maal stilhield, was het reeds avond. Men deed mij opnieuw uitstappen en ditmaal bracht men mij in een slaapkamer, die, niet sierlijk maar toch van al het nodige voorzien was.

Hier werd mij een keurig maal opgediend en, alhoewel ik op mijn reis bijna niet gegeten noch gedronken had, kon ik maar zeer weinig gebruiken, ik was te zeer vermoeid. Toen gaf men mij een hartversterkende drank, die de geneesheer voorgeschreven had. Ik nam die aan en weldra viel ik in een loodzware slaap. Toen ik des anderendaags ontwaakte, bevond ik mij in een onderaardse kerker.

Ik verschrikte, maar verwonderde mij niet ; ik had iets dergelijks verwacht en nam bedaard, van uit mijn bed, de gevangenis op. Het was een langwerpige kelder, uit witte Franse steen, die slechts licht ontving uit een venster, met ijzeren staven bezet, die in het gewelf vastzaten, en onmogelijk zonder ladder te bereiken waren. Het ledikant was van eikenhout, lomp gemaakt, evenals een tafel en een stoel.

Terwijl ik dit in ogenschouw nam, werd de kerker zacht geopend en een heer, die ik, naar zijn uitrusting te oordelen, voor de toezichter hield, bleef aan de deur staan.

Zonder een woord tot mij te spreken, onderzocht hij gans de kelder, tot in de kleinste bijzonderheden, deed mij opstaan en doorsnuffelde mijn legerstede, zelfs mijn kleren, waarna hij vertrok.

Ik was verwonderd over deze handelwijze, daar ik de gebruiken van de gevangenis nog niet kende, en weinig wist dat dit een formaliteit was, die de toezichter om de veertien dagen behoorde te doen.

Weinige ogenblikken daarna kwam de cipier met een broodje en een kom, gevuld met water en melk, die hij op de tafel plaatste. Hij bleef mij een wijl nieuwsgierig bezien, waarna hij langzaam de kerker verliet en de deur achter zich sloot.

(Wordt vervolgd)